

Arrest

nr. 54 037 van 3 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN KELST, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2006 en heeft zich op 20 november 2006 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 10 april 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing is nog steeds hangende.

1.2. Verzoeker diende een asielaanvraag in in Duitsland maar werd via een overname-akkoord teruggebracht naar België. Verzoeker kwam opnieuw het Rijk binnen op 28 augustus 2008 en diende op 29 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 november 2008.

1.4. Op 14 april 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 1 december 2009 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot de intrekking van bovenstaande beslissing.

1.6. Op 6 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren in Lipjan, Kosovo. Nog volgens uw verklaringen bent u sedert 17 jaar traditioneel gehuwd met S.(...) L.(...) (O.V. 6.236.153), een Roma afkomstig uit Podujevo, Kosovo. Op 22 november 2006 diende u een eerste asielaanvraag in samen met B.(...) M.(...) (O.V. 6.002.582), een Roma met wie u, zo beweerde u toen, vijf jaar eerder traditioneel was gehuwd in Bujanovac, Servië. U verklaarde toen tevens geen kinderen te hebben. Volgens uw toenmalige verklaringen woonde u sinds het einde van de oorlog in Kosovo (1999) in Bujanovac. Daar werden u en uw partner, B.(...) M.(...), het slachtoffer van pesterijen en aanvallen door etnische Albanezen. Begin 2006 werd uw partner zelfs aangerand door enkele Albanezen die jullie woning waren binnengedrongen. Uiteindelijk verlieten u en uw partner in november 2006 Servië, richting België, waar jullie beiden vervolgens op 20 november 2006 een eerste asielaanvraag indienden. Op 2 februari 2007 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van deze eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van verblijf genomen. Op 10 april 2007 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal bevestigd. Deze beslissing werd gemotiveerd op het feit dat niet het minste geloof kon gehecht worden aan uw vluchtmotieven en uw beweerde langdurig verblijf in Bujanovac, Servië, voor uwkomst naar België in november 2006. Uw beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal is nog steeds hangende. Op 29 augustus 2008 diende u samen met S.(...) L.(...) een tweede asielaanvraag in. U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag gelogen te hebben over uw familiale situatie. U verzweeg toen dat u traditioneel getrouwd bent met S.(...) L.(...), met wie u zes kinderen heeft. U hebt voornoemde B.(...) M.(...) pas na uw aankomst in 2006 in België leren kennen. U begon toen met haar een relatie en verzweeg voor haar dat u reeds een vrouw en kinderen had. Jullie gaven zich vervolgens ten overstaan van de Belgische asielinstanties uit als traditioneel getrouwd koppel en logen dat jullie samen vanuit Bujanovac naar België waren gereisd. Ook over de duur van uw verblijf in Bujanovac loog u bij uw eerste asielaanvraag. U verbleef daar slechts twee jaar voor uw vertrek naar België. U bent ondertussen niet langer samen met B.(...) M.(...). U en uw partner S.(...) L.(...) verlieten Kosovo ten tijde van de oorlog (1999). Jullie woonden tot dan in Lipjan. Daar kenden jullie problemen met etnische Albanezen. U werd door hen geslagen en heeft hierdoor diverse littekens. Uw partner S.(...) L.(...) zou bij jullie vlucht uit Kosovo aangerand zijn door Albanezen. Jullie woonden na jullie vlucht uit Kosovo achtereenvolgens anderhalf jaar in Nis, zeven of acht maanden in Zemun Polje (Belgrado), tweeëneenhalf à drie jaar in Subotica en twee jaar in Bujanovac, alle gelegen in Servië. Na een verblijf van twee jaar in Bujanovac verliet u in 2006 Servië om naar België te komen. Uw partner S.(...) L.(...) bleef alleen met de kinderen achter in Bujanovac zonder te weten waar u was. U had niet voldoende geld om hen mee te nemen. U verliet Servië in 2006 omdat u in Bujanovac gezocht, uitgescholden en mishandeld werd door etnische Albanezen. De Albanezen beweerden onterecht dat u met de Serviërs meegevochten had tijdens de oorlog in Kosovo. Uiteindelijk verliet ook uw partner, S.(...) L.(...), samen met jullie minderjarige kinderen in 2008 Bujanovac, Servië, en kwam naar België. Pas na haar aankomst in België vernam zij dat u hier woonde. Op 21 maart 2008 diende zij hier in België een eerste asielaanvraag in. Zij loog toen over haar familiale situatie door te verklaren dat zij 18 jaar traditioneel getrouwd was geweest met ene A.(...) K.(...), de vader van haar kinderen. Eén of twee maanden na de aankomst van S.(...) L.(...) in België vertrokken jullie samen naar Duitsland. Daar vroegen jullie andermaal asiel aan. Duitsland achtte evenwel België verantwoordelijk voor de behandeling van jullie asielaanvraag, waarna jullie terugkeerden naar België. Hierna dienden jullie in België een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch attest d.d. 6 april 2009 neer waaruit blijkt dat u in België in behandeling bent voor psychische problemen en een lidkaart van Romano Dzuvdipe,

een Roma zelforganisatie in België. In uw administratief dossier bevindt zich ook een attest d.d. 19 september 2008 opgesteld op uw aanvraag door de medische dienst van het opvangcentrum van Broechem met een beschrijving van littekens die op uw lichaam kunnen worden vastgesteld en die volgens u het gevolg zijn van de mishandelingen door Albanezen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen heb op grond van bedrieglijkheid van uw asielaanvraag. Er werd ondermeer vastgesteld dat aan uw beweerde langdurige en recente verblijf in Bujanovac, Servië, en aan de door u aangehaalde vluchtmotieven geen geloof kon gehecht worden. Hierdoor kon uw werkelijke verblijfssituatie voor uw eerste asielaanvraag in België niet worden vastgesteld, waardoor u derhalve niet aannemelijk had gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aangebracht die deze beoordeling kunnen weerleggen. Tussen uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag en deze die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde werden immers ernstige tegenstrijdigheden en tekortkomingen vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

Zo dient vastgesteld te worden dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door uw ware gezinssituatie te verzwijgen en bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw vlucht uit Servië in het kader van uw eerste asielaanvraag. U vroeg toen immers asiel aan samen met B.(...) M.(...), met wie u, luidens uw verklaringen toen, vijf jaar traditioneel gehuwd was en met wie u vanuit Servië naar België zou gevlucht zijn. U maakte geen melding van het feit dat u haar pas na uw aankomst in België had leren kennen en dat uw 'werkelijke partner', S.(...) L.(...), met wie u reeds 17 jaar traditioneel gehuwd zou zijn, en uw zes minderjarige kinderen waren achtergebleven in Bujanovac, Servië. Als verklaring voor dit nalaten stede u bij uw tweede asielaanvraag dat u B.(...) M.(...) hier in België had leren kennen en haar niet kon vertellen dat u reeds getrouwd was en kinderen had, want dat zij u anders zou verlaten hebben (CGVS 2de AA, p. 2). Dit is hoegenaamd geen afdoende verantwoording voor uw nalaten de Belgische autoriteiten in de loop van uw eerste asielprocedure in België correct in te lichten over uw familiale achtergrond en over de ware omstandigheden van uw vertrek uit Servië. U beweerde immers in het kader van uw eerste asielaanvraag Servië verlaten te hebben omdat u er ernstige problemen kende met Albanezen. U haalde hierbij ondermeer het feit aan dat uw partner B.(...) M.(...) begin 2006 thuis door etnische Albanezen was aangerand (CGVS 1ste AA, p. 39).

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw huidige gezinssituatie ook op geen enkele wijze kan staven. Zo kan u niet het minste bewijs voorleggen dat u effectief sinds 17 jaar een relatie hebt met S.(...) L.(...) en dat u de vader zou zijn van de zes minderjarige kinderen die haar vergezellen en die bovendien allen haar naam dragen. Daarenboven verklaarde S.(...) L.(...) in het kader van haar eerste asielaanvraag in België dat zij gedurende 18 jaar traditioneel getrouwd was met een zekere A.(...) K.(...) (verklaring S.(...) L.(...) DVZ 1ste AA, vraag 15). Geconfronteerd hiermee in het kader van uw tweede asielaanvraag kwam u met de weinig geloofwaardige uitleg dat uw partner bij haar eerste asielaanvraag uw naam niet wou vermelden omdat zij niet wist of u hier in België was of niet (CGVS 2de AA, p. 3).

Vorst zijn uw verklaringen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen evenmin eensluidend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag sinds de oorlog in Kosovo (1999) tot uw vertrek naar België in november 2006 steeds in Bujanovac, Servië, gewoond te hebben (CGVS 1ste AA, p. 7). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u daarentegen na uw vlucht uit Kosovo in 1999 achtereenvolgens in Nis, Zemun Polje (Belgrado), Subotica en Bujanovac te hebben gewoond. Enkel de laatste twee jaren van uw verblijf in Servië zou u in Bujanovac verbleven hebben (CGVS 2de AA, p. 5, 6). Verder verklaarden zowel u als uw partner, S.(...) L.(...) tijdens jullie laatste gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie vier jaar van elkaar gescheiden leefden (CGVS 2de AA, p. 3 en CGVS S.(...) L.(...) 2de AA, p. 4). U vroeg evenwel een eerste keer in België asiel aan op 20 november 2006 en verklaarde rechtstreeks vanuit Bujanovac, Servië, waar u L.(...) zou hebben achtergelaten, naar België te zijn gevlucht (CGVS 2de AA, p. 3). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

U legde voorts geen enkel (identiteits)document neer ter staving van uw identiteit en afkomst uit Kosovo, noch een document waaruit blijkt dat u de laatste jaren voor uw eerste asielaanvraag in België woonachtig was in Bujanovac, Servië. U herhaalde in uw laatste verklaringen in het kader van

uw tweede asielaanvraag voor uw vertrek naar België gedurende langere periode - in casu 2 jaar - woonachtig te zijn geweest in Bujanovac, Servië. Aan dit beweerde recente verblijf in Bujanovac, Servië, werd, zoals reeds gesteld, geen enkel geloof gehecht in het kader van uw eerste asielaanvraag. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen enkel element aan waarmee u uw beweerd verblijf in Bujanovac alsnog aannemelijk kon maken en dus blijft deze vaststelling overeind.

Gelet op wat voorafgaat, stel ik vast dat in het kader van uw asielprocedure in België een neutrale beoordeling van uw persoon, uw doen en laten in het verleden, uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België en uw vluchtmotieven niet langer mogelijk is. Bijgevolg kan evenmin worden vastgesteld of u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is voor dit laatste immers van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond en uw werkelijke verblijfssituatie. Door uw bedrieglijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk.

Wat de algemene situatie van de **Roma in Servië** betreft blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Bij problemen met Albanese burgers – u beweerde door hen te zijn mishandeld in Bujanovac (CGVS 2de AA, p. 8) – kan u zich dus richten tot de Servische autoriteiten. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat Roma in Servië wel vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks

houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Naast de hierboven reeds vermelde wetgeving die discriminatie op grond van etnie verbiedt, heeft Servië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Voor wat Kosovo betreft, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de veiligheidssituatie voor **Roma in Kosovo** sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo - waaronder in de regio Pristina, waartoe ook de gemeente Lipjan behoort - werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Ook aangaande Kosovo toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie

kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel, net zoals hierboven voor Servië reeds werd opgemerkt, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Tevens dient in dit verband herhaald te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen, dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden, en dat de gevreesde problemen, om gelijkgeschakeld te kunnen worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Ook het beleid van de Kosovaarse overheid is – net zoals dat van de Servische overheid - gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op alles wat voorafgaat meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Servië en in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Servische en Kosovaarse onderdanen respectievelijk in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Servische en Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er zowel in Servië als in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Servië en die in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Servië alsook in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Uw lidkaart van Romano Dzuvdipe toont louter aan dat u een Roma bent, maar niets meer. Dit aspect wordt op zich door mij niet betwist. Het medisch attest d.d. 6 april 2009 bevestigt uitsluitend dat u in België psychisch opgevolgd wordt, maar spreekt zich op geen enkele manier uit over de aard van uw psychische problemen noch over de oorzaak ervan. Het attest d.d. 19 september 2008 bevat een opsomming van littekens die objectief op uw lichaam kunnen worden vastgesteld, maar biedt geen uitsluitel over de ware omstandigheden waarin u deze littekens zou hebben opgelopen. Aldus staven beide voornoemde attesten niet noodzakelijkerwijze enig verband met het door u uiteengezette asielrelaas, dat, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, ongeloofwaardig werd bevonden.

Ten slotte dient nog te worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de tweede asielaanvraag van uw partner, S.(...) L.(...), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, wenst verzoeker te doen gelden dat hij in het verleden een ernstige vergissing heeft begaan door bij zijn eerste asielaanvraag verklaringen af te leggen die niet met de werkelijkheid stroken. Verzoeker betoogt dat zijn houding was ingegeven door angst en slechte raad en dat hij berouw heeft over de verkeerde voorstelling van zijn eerste asielrelaas. Teneinde de geloofwaardigheid te herstellen, legt verzoeker een aantal bewijsstukken neer die de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal kunnen wijzigen, aldus verzoeker. Verzoeker vervolgt dat niet wordt getwijfeld dat hij Roma is en hij onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing manifest onjuist is, minstens onvolledig en niet ter zake doende aangezien uit de aangehaalde feiten enkel kan geconcludeerd worden tot de aantasting van fundamentele mensenrechten in het land van herkomst waardoor het vaststaat dat verzoeker slachtoffer is geworden van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève en dus als vluchteling dient erkend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 juncto 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker dat het vaststaat dat hij tot de Roma-etnie behoort en daarom vervolging riskeert aangezien uit de aangebrachte informatie duidelijk blijkt dat er sprake is van ernstige discriminatie en mensenrechtenschendingen in Kosovo en Servië en de omstandigheid dat de wetgeving in deze landen stelselmatig wordt aangepast, de overheden tot eer strekt doch niet wegneemt dat er zich nog steeds ernstige discriminaties voordoen in zowel Servië als Kosovo.

Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut doet verzoeker dezelfde middelen gelden als voor de weigering van de vluchtelingenstatus.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag geweigerd omdat hij het door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in zijn eerste en tweede asielaanvraag onmogelijk heeft gemaakt een neutrale beoordeling van zijn persoon, zijn doen en laten in het verleden, zijn werkelijke verblijfssituatie voor zijn komst naar België en zijn vluchtmotieven te maken, en omdat de algemene situatie in Servië en in Kosovo op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie, noch dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals uitgebreid toegelicht.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende samen met B.M., met wie hij volgens zijn toenmalige verklaringen vijf jaar eerder traditioneel gehuwd was in Bujanovac in Servië. Hij verklaarde sinds het einde van de oorlog in Kosovo (1999) in Bujanovac te hebben gewoond, daar

samen met zijn partner B.M. het slachtoffer te zijn geworden van pesterijen en aanvallen door etnische Albanezen, B.M. begin 2006 werd aangerand door enkele Albanezen die hun woning waren binnengedrongen en dat hij samen met zijn partner in november 2006 Servië verliet. Verzoeker werd door de commissaris-generaal op 10 april 2007 de hoedanigheid van vluchteling geweigerd omdat er, gelet op zijn gebrek aan documenten en ontoereikende kennis, geen geloof kon worden gehecht aan zijn verblijf in Bujanovac, Servië, gedurende de laatste vijf jaren voor zijn aankomst in België en er ook tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn partner omtrent de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers beroep bij de Raad van State is nog steeds hangende.

2.6. Bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag, die hij samen met S.L. indiende, bekende verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag een verkeerde voorstelling te hebben gegeven van zijn gezinssituatie en asielrelaas, en stelt hij thans wel de waarheid te vertellen. Verzoeker poneert sedert zeventien jaar traditioneel gehuwd te zijn met S.L., met wie hij zes kinderen heeft, en hij beweert omwille van problemen met etnische Albanezen in 1999 Kosovo te hebben verlaten. Na hun vlucht uit Kosovo woonden ze achtereenvolgens in Nis, Zemun Polje (Belgrado), Subotica in Bujanovac, allen gelegen in Servië. Na een verblijf van twee jaar in Bujanovac verliet verzoeker in 2006 Servië omdat hij in Bujanovac gezocht, uitgescholden en mishandeld werd door etnische Albanezen. De Albanezen beweerden onterecht dat hij met de Serviërs meegevochten had tijdens de oorlog in Kosovo. Verzoekers partner S.L. bleef alleen met de kinderen achter in Bujanovac zonder te weten waar verzoeker was. Uiteindelijk verliet zij, samen met hun minderjarige kinderen in 2008 Bujanovac, Servië, en kwam ook zij naar België. Pas na haar aankomst in België vernam zij dat verzoeker hier woonde. Ook zij loog bij haar eerste asielaanvraag in België over haar familiale situatie door te verklaren dat zij 18 jaar traditioneel getrouwd was geweest met ene A.K., de vader van haar kinderen. Nadat verzoekers relatie met B.M. ten einde was en één of twee maanden na de aankomst van S.L. in België, vertrokken verzoeker en S.L. samen naar Duitsland om er asiel aan te vragen. Duitsland achtte evenwel België verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielaanvraag en zij keerden terug naar België, waar beiden een tweede asielaanvraag indienden.

In de tweede asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten neer teneinde zijn relaas te staven: een lidkaart van 'Romano Dzuvdipe', een medisch attest van 6 april 2009 omtrent zijn psychologische behandeling en een medisch attest van 19 september 2008 in verband met zijn littekens.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)".

2.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de bij het administratief dossier gevoegde informatie over de Roma in Servië, en betoogt dat niet alle problemen van de Roma zijn opgelost vermits zij wel problemen en achterstelling ondervinden op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting en de bestreden beslissing manifest onjuist is, wijst de Raad erop dat uit de informatie met betrekking tot de Roma in Servië blijkt dat het beleid in Servië gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbiedt op grond van etnie, Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam en deze uitgebreide wetgeving discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Voorts wordt vastgesteld dat ook in de praktijk steeds beter opgetreden wordt door de Servische autoriteiten. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat

personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Bij problemen met Albanese burgers – verzoeker beweerde door hen te zijn mishandeld in Bujanovac (CGVS 2de AA, p. 8) – kan verzoeker zich dus richten tot de Servische autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op de verbetering van de politiediensten: *“De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.”.*

Waar verzoeker onder het “kopje” “uiteenzetting van de feiten” voorhoudt dat hij Bujanovac, Servië, zou hebben verlaten in 2006 omdat hij gezocht, uitgescholden en mishandeld werd door etnische Albanezen die onterecht beweerden dat hij had meegevochten met de Serviërs tijdens de oorlog in Kosovo, is de Raad van oordeel dat, in de mate al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering gelet op zijn leugenachtige verklaringen in de eerste asielaanvraag, dat verzoeker niet aantoont dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Servische autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld en dit op grond van objectieve informatie dat *“Roma in Servië wel vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.”* en *“Deze situatie (...) evenwel het gevolg (is) van een samenloop van diverse factoren en (niet) kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol).”.*

De commissaris-generaal benadrukt terecht in de bestreden beslissing dat, *“om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”.*

Gelet op het geheel aan maatregelen die de Servische autoriteiten hebben genomen teneinde de minderheden waaronder de Roma te beschermen, is de Raad van oordeel van het louter behoren tot de Roma gemeenschap op zich niet volstaat om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te nemen, noch volstaat het behoren tot de Roma gemeenschap op zich om de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.9. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de Servische autoriteiten ook op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting specifieke maatregelen hebben genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing toegevoegd: *“Naast de hierboven reeds vermelde wetgeving die discriminatie op grond van etnie verbiedt, heeft Servië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van “The Decade of Roma Inclusion 2005-2015” - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de “League for the Roma Decade”, een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.”.*

Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoeker met de loutere bewering dat Roma nog problemen en achterstelling ondervinden in Servië er niet in slaagt de objectieve informatie te ontcrachten en evenmin aantoonst dat de commissaris-generaal uit de verschillende bronnen een verkeerde conclusie zou hebben getrokken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing manifest onjuist is.

De Raad verwijst in dit verband naar artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de veelheid van bronnen toegevoegd aan het administratief dossier. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

2.10. In de mate dat verzoeker poneert dat uit de bijgebrachte informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er sprake is van ernstige discriminatie en mensenrechtenschendingen in Kosovo ten aanzien van de Roma, gaat hij ook hier voorbij aan de inhoud van de informatie. De Raad stelt vast dat het oordeel van de commissaris-generaal met betrekking tot Kosovo gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat de veiligheidssituatie op heden over het algemeen als stabiel en kalm kan worden omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij Roma betrokken waren, en dat Roma zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken.

Uit de gehanteerde informatie blijkt voorts dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, dat UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld.

Tot slot wijst de Raad erop dat nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd ten aanzien van de Roma-gemeenschap, doch deze vaststelling kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Roma-gemeenschap ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

2.11. Waar verzoeker berouw betoont omwille van zijn leugens in de eerste asielaanvraag merkt de Raad op dat verzoeker ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen klaarheid schept met betrekking tot zijn gezinssamenstelling, zijn verblijf in Servië, Kosovo of elders, en hij evenmin enig identiteitsdocument voorlegt ter staving van zijn identiteit en afkomst zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Motieven die door verzoeker niet worden betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS